

SOSEM ELÉG
NEVER TOO FAR
ABBIGLINES

PASSION
VALOGATÁS

Szenvedély. Családi titkok és viszályok. Árulás. Végtelen élvezet.

Miután a magára maradt Blaire elutazott Rosemary Beachre, hogy segítséget kérjen elidegenedett apjától, az élete máshogy alakult, mint várta. Mostohatestvére, az örületesen szexi (és örületesen nem egyszerű eset) Rush szép lassan az ujjá köré csavarta őt, míg végül végzetesen egymásba szerettek. Azonban amikor már boldognak érezték magukat, Blaire megtudta, Rush anyja és testvére milyen aljas hazugságokkal próbálják bemocskolni elhunyt édesanyja emlékét. Ennek eltitkolását nem tudta megbocsátani a fiúnak, így eldöntötte, elhagyja szerelmét és új barátait, és visszatér Alabama állambeli otthonába. Mást sem akart, csak elfelejteni a kaotikus nyarat.

Azonban váratlan hírek borítják fel Blaire tervét, így arra kényszerül, hogy mégis megbízzon az egyetlen férfiban, aki hatalmas csalódást okozott neki. Hamarosan szembetalálja magát Rush határozottságával, amivel mindenképpen vissza akarja nyerni a lányt, miközben ő igyekszik távol tartani magát tőle. Blaire-nek fogalma sincs, helyesen cselekszik-e... vagy élete legnagyobb hibáját követi el.

© Monica Tucker

ABBI GLINES most elárul magáról néhány vicces titkot: „A Roxfortba akartam járni, de sosem kaptam levelet. Ezen a mai napig nem tudtam túllépni. Hetente egyszer elhatározom, hogy el akarok költözni egy másik országba vagy államba, de mindig változik, épp hová.”

Abbi a New York Times, a Wall Street Journal és a USA Today bestsellerírója. Olyan sikeres sorozatok szerzője, mint az Existence-trilógia, a Vincent fiúk vagy a Sea Breeze-sorozat.

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.abbiglinesbooks.com

www.facebook.com/PassionValogatás

„A Rosemary Beach-sorozat imádnivaló és nagyon romantikus. Könnyed, sodró lendületű, emellett aranyos és életszagú.”

Goodreads

„Néha az ember szívesen megragadná és megrázná a szereplőket, aztán hirtelen mindent megértünk velük kapcsolatban, és átérezzük a fájdalmaikat, a döntéseik valódiságát. Igazán nehéz lehet Rushnak és Blaire-nek fenntartani az egyensúlyt a barátságuk, a szerelmük és a hétköznapi élet kihívásai között.”

Amazon

„A Never Too Far – Sosem elég épp ott folytatja a történetet, ahol az előző rész véget ért. Látszik, hogy a főszereplők mennyire odavannak egymásért, de fel kell épülniük lelkiileg, mielőtt még újra elmerülhetnének a másik szerelmében.”

Barnes&Noble

„Ebben a regényben olyan fordulatok vannak, amelyek minden olvasót megfognak lepni. Így nem csak Rushnak és Blaire-nek lesz nehéz feldolgozni a saját családjaik újabb hazugságait.”

Vilmairis

„Itt van még egy sikerkönyv a Rosemary Beach-szériából, a méltán híres és csodás Abbi Glinestől. Ahogy végigolvastam az első könyvet, egyértelműen a rajongója lettem. Alig várom, hogy folytassam a sorozatot, és megismerjem a szereplők sorsának további alakulását.”

Scribd

ABBI GLINES

SOSEM ELÉG
NEVER TOO FAR

— részlet —

Rush

Tizenhárom évvel ezelőtt

Kopogtattak az ajtón, odakintről neszezés hallatszott. A mellkasom már akkor is fáj. Anya az iskolából hazafelé menet hívott fel, hogy elege van, és végre elmegy koktélozni a barátaival. Így természetesen nekem kellett lenyugtatnom Nan. Anya nem bírta az ezzel járó feszültséget. Vagyis nekem ezt hazudta, amikor felhívott.

– Rush? – hallottam meg Nan csuklásba fulladó hangját. Egyértelműen sírt.

– Itt vagyok, Nan – feleltem, és felálltam a babzsákfotelből, amin a sarokban ücsörögtem. Mindig ide rejtőztem. Ebben a házban mindenkinek kellett egy rejtekhely. Itt, ha nem volt hová bújnod, bármikor bekövetkezhetett a katasztrófa.

Nan rózsaarany tincsei nedves arcára tapadtak. Az alsó ajka megremegett, ahogy felnézett rám könnyekben úszó tekintetével. Szinte sosem láttam boldognak. Anya csak akkor foglalkozott Nannel, ha fel kellett öltöztetni, és mutogatni lehetett. Az ideje java részében mellőzte. Én mindent megtettem, hogy ezt ellensúlyozzam. Szerettem volna, ha Nan tudja, fontos nekem.

– Nem láttam. Nem volt ott – suttogta Nan a hüppögések szünetében.

Nem kellett megkérdeznem, kiről is beszél. Anyának elege lett, hogy Nan folyamatosan az apjáról kérdezgette, így elhatározta, hogy bemutatja neki. Bárcsak előre szólt volna nekem is a tervéről! Bárcsak én is ott lehettem volna velük! Nan arckifejezése láttán ökölbe szorult a kezem. Ha találkoztam volna a pasival, tuti, hogy beverem a képét. Látni akartam volna, ahogy ömlik a vér az arcából.

– Gyere ide! – mondtam, és kinyújtottam a karomat, hogy magamhoz húzzam a húgomat. Nan szorosan megölelt. Az ehhez hasonló időszakokban alig kaptam levegőt. Gyűlöltem, hogy ilyen szenvedéssel teli életet kell élnie a testvéremnek. Én legalább abban biztos lehettem, hogy az apám tényleg akart engem. Foglalkozott velem.

– Másik gyerekei vannak. Kislányok. Kettő – mondta. – És annyira... csoda szépek. Szőke angyalhajuk van. És olyan anyukájuk, aki megengedi, hogy összesározzák magukat. Pizkos tornacipő volt rajtuk. – Nan egyértelműen irigykedett a pizkos cipellőkre. Anyánk nem engedte meg neki, hogy ne legyen minden egyes pillanatban tökéletes. Egyetlen kényelmes lábbeli sem rejtőzött a szekrényében.

– Nem lehetnek szebbek nálad – biztosítottam a húgomat, és nem is hazudtam.

Nan szipogott, de elhúzódott tőlem. Felkapta a fejét, és hatalmas zöld szemével engem kémlelt.

– Dehogynem! Láttam őket. Láttam a képeket a falon mindkét lányról és az apukájukról. Imádja őket, engem meg nem szeret.

Nem hazudhattam neki, hiszen teljes mértékben igaza volt. Az apja nem szerette.

– Csak egy idióta barom. Én viszont itt vagyok neked, Nan. Én mindig melletted maradok.

Blaire

Napjainkban

Huszonöt kilométernyire jöttem el a várostól. Ennyinek már csak elégnek kellett lennie. Senki se vezetett még ilyen messzire Sumittól, csak hogy elmenjen egy gyógyszertárba. Kivétel persze, ha az ember tizenkilenc éves, és egy olyan dolgot kell beszereznie, amiről a város lakói azonnal pletykálni kezdenének. Bármi fura, ami a helyi gyógyszertárban elkel, futótűzként terjed végig a kisvároson. Egy órán belül tudni is lehet, ha egy hajadon lány óvszert vesz vagy... terhességi tesztet.

Rátettem a tesztet a pultra, de nem néztem az eladó szemébe. Képtelen voltam rá. Semmiképp sem akartam egyetlen pillantásommal megosztani egy vadidegennel a bennem dúló vihart.

Erről az egészeztől még Cainnek sem beszéltem. Három hete rúgtam ki Rusht az életemből, és lassan kezdtem visszatérni a régi kerékvágásba. Az időm javát Cainnel töltöttem. Minden annyira könnyednek hatott. Nem telepedett rám, hogy számoljak be mindenről, de amikor végre beszélni kezdtem, akkor mindent meghallgatott.

– Tizenhat dollár és tizenöt cent – mondta az eladónő a pult másik oldaláról. Felcsendült az aggodalom a hangjában. Nem meglepő, hiszen ez volt az a momentum, amitől minden tinilány rettegett. A kezébe nyomtam egy húszdollárost anélkül, hogy felemeltem volna a tekintetem a zacskóról, amiben a terhességi teszt pihent. Ez hordozta magában a választ a kérdésre, amitől annyira rettegettem. Egyszerűbb volt tudomást sem venni róla, hogy két hete késik a menstruációm, de akkor már nem tudtam tovább tettetni.

– Három dollár és nyolcvanöt cent a visszajáró – mondta, és beletette az érméket a kinyújtott kezembe.

– Köszönöm – motyogtam, és elvettem a zacskót.

– Remélem, minden rendben lesz – mondta a nő kedves hangon. Egyetlen pillanatra találkozott a tekintetünk, belenéztem az együttérző barna szempárba. Olyan idegen volt, akivel soha többé nem találkoztam, de abban a pillanatban mégis segített, hogy más is tudott a gondomról. Nem éreztem magam annyira egyedül.

– Én is – feleltem, majd elfordultam, és az ajtó felé vettem az irányt. Visszaindultam a forró nyári napra.

Csupán két lépést mentem a parkolóban, amikor a tekintetem azonnal a kocsim vezetőoldali felére siklott. Cain dőlt neki, a karját összefonta a mellkasán. Szürke baseballsapkáján az Alabama Egyetem „A” betűje virított; mélyen a szemébe húzta, amivel elfedte előlem a tekintetét.

Megtorpantam, és erősen bámultam rá. Már nem hazudhattam tovább. Nagyon jól tudta, hogy nem azért vagyok itt, hogy óvszert vegyek. Így csak egyetlen más lehe-

tőség maradt. Anélkül, hogy láttam volna a szemét, biztos voltam benne, hogy mindent tud.

Lenyeltem a torkomban fészkelő gombócot, amivel azóta küzdöttem, hogy kora reggel elindultam egy másik város gyógyszerárjába. Most már nemcsak én és a gyógyszeráros tudta a titkomat, hanem a legjobb barátom is.

Kényszerítettem magam, hogy elinduljak felé. Cain egyértelműen olyan kérdéseket szándékozott feltenni, amikre már nem kerülhettem ki a válaszadást. Az elmúlt pár hét után megérdemelte, hogy végre megmagyarázzam a helyzetet, és elmondjam az igazságot. De hogy is tehettem volna meg ezt?

Megálltam pár méterrel előtte. Örültem, hogy a sapka ennyire leárnýékolja az arcát. Egyszerűbb lesz elmagyarázni ezt az egészet, ha nem kell közvetlenül a szemébe nézmem.

Csendben álltunk. Azt akartam, hogy ő szólaljon meg előbb, de úgy éreztem, ő is pont erre vár.

– Honnan tudtad, hogy itt vagyok? – kérdeztem végül.

– A nagymamámnál laksz. Abban a percben, ha egy kicsit is furcsán viselkedsz, felhív. Aggódott érted – felelte.

Könnyek kezdtek csípni a szemem, de nem akartam emiatt sírni. Megszorítottam a szatyrot, közelebb húzva magamhoz a terhességi tesztet. Kihúztam magam.

– Követtél – jelentettem ki, nem kérdeztem.

– Persze, hogy követtelek – mondta, és megrázta a fejét, majd elkapta a tekintetét, hogy mást kémleljen. – Mi-kor akartad közölni ezt az egészet, Blaire?

Egyáltalán el akartam neki mondani? Fogalmam sincs. Ennyire előre nem gondolkodtam.

– Még abban sem vagyok biztos, hogy van-e mit közölnöm – feleltem őszintén.

Cain megrázta a fejét, és keményen felnevetett, amibe egyáltalán nem vegyült vidámság.

– Nem vagy biztos benne, mi? Egészen idáig jöttél egy olyan dolog miatt, amiben nem vagy biztos?

Egyértelműen mérges volt. Vagy megbántottam? Nem kellett volna így éreznie.

– Amíg nem csinálom meg a tesztet, addig nem lehetek biztos benne. Csak késik. Ennyi. Semmi okom nem volt rá, hogy ezt megosszam veled. Nem kell aggódnod emiatt.

Cain lassan felém fordította a fejét, hogy a szemembe nézzen. Felpöccintette a sapkáját, így már semmi sem árnyékolta a tekintetét. Hitetlenséget és fájdalmat láttam megbújni benne, amivel egyáltalán nem akartam találkozni. Ez szinte rosszabb volt, mintha bírált volna. A bírálatot megérdemeltem.

– Komolyan így gondolod? Miután minden szaron átverekedtük magunkat, ezt mered mondani?

Amin keresztülmentünk együtt, az mind-mind a múlt része volt már. Azóta rengeteg dolgot éltem meg Cain nélkül. Amíg ő élvezte a középiskolai éveket, én próbáltam életben maradni. Komolyan úgy gondolja, hogy ő is ennyit szenvedett? A harag lassan szétáradt bennem, és keményen visszanéztem rá.

– Igen, Cain. Teljes mértékben így érzek. Fogalmam sincs, hogy te pontosan mit értesz az alatt, hogy együtt mentünk keresztül a dolgokon. A legjobb barátok voltunk, aztán pedig összejöttünk, majd anyukám beteg lett, neked meg muszáj volt megdugnod valakit, és megcsaltál. Szóval egyedül gondoztam a beteg anyukámat, senkire sem támaszkodhattam, és amikor meghalt, elköltöztem. Aztán összetörték a szívemet, megrengették a világomat, és hazajöttem. És igen, akkor itt voltál nekem. Nem kértem, hogy legyél mellettem, de itt voltál. És nagyon hálás vagyok ezért, de ezzel nem tetted jóvá az összes múltbeli bűnödöt. Ez nem változtat azon a tényen, hogy szarban hagytál, amikor a legnagyobb szükségem volt rád. Szóval bocsáss meg azért, hogy a következő eget rengető eseménynél nem te vagy az első, akihez rohanok. Ezt még nem sikerült kiérdemelned.

Alig kaptam levegőt, a visszafogott könnyek elkezdtek lebucskázni az arcomon. Basszus, annyira nem akartam sírni! Elléptem mellette, és minden erőmet összeszedve söpörtem el az utamból, hogy megragadjam a kocsim kilincsét, és kirántsam az ajtót. El akartam menni innen, minél messzebb tőle.

– Menj innen! – ordítottam, és próbáltam kinyitni az ajtót, de Cain egész súlyával ránehezedett.

Vártam, hogy elkezdjen velem vitatkozni. Vártam, hogy tegyen valamit. De aztán engedett beszállni a kocsimba, mire ledobtam a kicsi műanyag zacskót az ülésre, mie-

lőtt még beindítottam volna a motort, és kifaroltam volna a parkolóból.

Láttam, hogy Cain még mindig ott áll. Nem mozdult meg, csak épp annyira, hogy bezállhassak a kocsiba. Nem nézett rám, ehelyett a földet kémlelte, mintha magában rejténé a válaszokat a kérdéseire. Most nem volt erőm rajta rágódni, csak el akartam tűnni innen.

Talán nem kellett volna ilyesmiket mondanom. Talán jobban tettem volna, ha magamban tartom, hiszen annyi éven át nem osztottam meg vele. Egyszerűen nem a megfelelő pillanatban támadt rám. De már késő volt visszaszívni, és nem akartam még emiatt is rosszul érezni magam.

Persze így már nem mehettem vissza a nagymamájához. Valószínűleg Cain felhívja, és elmondja, mi történt. Ha nem is az igazságot, akkor valami ahhoz közeli dolgot. Nem maradt más választásom, a terhességi tesztet egy benzinkút mosdójában kellett megcsinálnom. Komolyan, lehetne ennél is rosszabb?

Rush

A partot ostromló hullámok hangja általában megnyugtatót. Gyerekkorom óta szerettem ezen a mólón ücsörögve bámulni a vizet. Mindig segített abban, hogy új szemmel nézzek a dolgokra. De úgy fest, már elmúlt a varázsa.

A ház üresen tátongott. Az anyám és... az a férfi, akit leginkább nyárson sütögetve láttam volna a pokolban, elmentek. Alabamába indultak három héttel ezelőtt. Öszörtörtén, mérgesen, vadul forrongtam, miután megfenyegettem a férfit, aki az anyám férje volt. Megparancsoltam nekik, hogy tűnjenek el, egyiküket sem akartam látni. Fel kellett volna hívnom anyámat, és beszélnem vele, de egyelőre képtelen voltam megtenni.

Egy bocsánatkérést egyszerűbb volt kimondani, mint magunkban is átérezni. A húgom, Nan többször is megjelent, és könyörgött nekem, hogy beszéljek anyánkkal. Az egészről persze nem Nan tehetett, de vele se bírtam beszélni. Csak arra emlékeztetett, mit is veszítettem el. Valami olyasmit, ami csak percekre lehetett az enyém. Valami olyasmit, amiről azt hittem, sosem lehet benne részem.

Hangos dübörgést hallottam a ház belsejéből, ami megszakította a gondolatmenetemet. Megfordultam, és ahogy hátranéztem, ráébredtem, hogy valaki áll az ajtóban: csengetett, majd újra kopogott. Ki a fene volt az? Senki sem jött át Blaire távozása után, csak a húgom és Grant.

Letettem a sört a mellettem lévő asztalra, és felálltam. Bárki is kopogott, nagyon reméltem, megfelelő indoka van arra, hogy hívatlanul rám törjön. Átsétáltam a házban, ami továbbra is tiszta maradt, a takarító, Henrietta utolsó látogatása után. Így, hogy nem tartottam bulikat és nem hívtam át senkit, könnyedén fenn lehetett tartani a rendet és a ház nagyszerű állapotát. Kiderült számomra, hogy így sokkal egyszerűbb az élet.

Újra kopogni kezdtek, így amikor a bejárathoz értem, felrántottam az ajtót, és készen álltam arra, hogy elküldjem a picsába az illetőt, de hirtelen elhagytak a szavak. Egyáltalán nem olyasvalaki állt az ajtó előtt, akiről azt hittem, hogy valaha is újra látom. Életemben csak egyszer találkoztam vele, és az első pillanattól kezdve utáltam. Erre most itt állt, én meg legszívesebben megragadtam volna a vállánál fogva, és kikényszeríttem volna belőle, hogy mondja el, hogy van Blaire. Hogy jól van-e. Hogy hol lakik. Ó, istenem, remélem, hogy nem vele él! Mi van, akkor, ha... nem, nem, nem, az semmiképp sem történhetett meg! Blaire nem tenne ilyesmit.

A kezem ökölbe szorult a testem mellett.

– Csak egyetlen dolgot akarok tudni – mondta Cain, a fiú Blaire múltjából, én meg hitetlenkedve bámultam rá.

– Ti...

Megállt, és nyelt egy hatalmasat.

– Te... basszus! – Levette a baseballsapkáját, és beletúrt a hajába. Észrevettem a sötét karikákat a szeme alatt és a fáradt, kimerült arckifejezését.

A szívem kihagyott egy ütemet. Megragadtam a felső karját, és megráztam.

– Hol van Blaire? Jól van?

– Rendben van... jól van. Engedj el, mielőtt még eltörnéd a kibaszott karomat! – csattant fel Cain, és elrántotta tőlem a kezét. – Blair él és virul Sumitban. Nem ezért vagyok itt.

Akkor meg miért? Csak egyetlen közös pont volt. Blaire.

– Amikor elment Sumitból, még ártatlan volt. Nagyon ártatlan. Én voltam az egyetlen pasija, és mivel gyerekkorunk óta barátok vagyunk, így tudom, hogy az a Blaire, aki visszatért, nem ugyanaz már, mint aki elment. Nem beszél róla. Nem is fog. Csak tudnom kell, hogy te és ő... ti... oké, kimondom: megdugdád?

Elhomályosodott a tekintetem, csak arra tudtam gondolni, hogy kinyírom. Ezzel átlépett egy határt, egész egyszerűen nem beszélhetett így Blaire-ról. Egyszerűen nem volt joga feltenni ezt a kérdést, és kételkedni az ártatlanságában. Blaire továbbra is tiszta maradt! Ehhez egyszerűen nincs joga!

– Cseszd meg! Rush, tedd már le! – Grant hangját hallottam magam mögött. Messziről jött, mintha csak egy alagúton visszhangzott volna végig. Csak az előttem álló srácra figyeltem, akinek csepegett az orrából a vér. Ömlött a vére, és ez meglelégedéssel töltött el. Valakit meg kellett ütnöm.

Megragadtak a hátam mögött, és elhúztak Caintól, aki botladozva hátrált, és pánik ült a szemében, ahogy az orra elé tartotta a kezét. Ugyan csak az egyik szemében, a másik már annyira bedagadt, hogy nem lehetett látni.

– Mi a jó istent mondtál neki? – kérdezte Grant mögöttem.

– Ne merd még egyszer kimondani! – üvöltöttem rá, amikor Cain válasza nyitotta a száját. Egyszerűen nem bírtam elviselni, hogy így beszéljen róla. Ami köztünk történt az több volt holmi dugásnál. Erre most Cain úgy viselkedik, mintha megrontottam volna. Blaire most is ártatlan volt, annyira nagyon ártatlan. Az elmúlt hónapok eseményei ezen nem változtattak.

Grant karja még szorosabban fogott, közelebb húzott a mellkasához, majd Cainhez szólt.

– Most el kell menned. Nem fogom tudni sokáig tartani. Legalább tízkilónyival több izma van, mint nekem. Nem olyan könnyű, mint ahogy kinéz. Inkább fuss, haver! És ne is gyere vissza! Így is rohadt nagy szerencséd van, hogy épp jöttem.

Cain bólintott, és visszabotorkált a kocsijához. A düh lassan elpárolgott a véráramomból, de ennek ellenére még

éreztem az adrenalin nyomait. Ennél jobban el akartam verni. Ki akartam törölni a fejből a gondolatot, hogy Blaire nem maradt ezek után épp olyan tökéletes, mint amilyen mindig is volt. Ez a pasas nem tudta, Blaire min ment keresztül, hogy minek tette ki a családom. Hogy is gondoskodhatott volna így róla? Blaire-nek egyértelműen rám volt szüksége.

– Ha most elengedlek, akkor tovább nyomulsz a kocsi-ja után, vagy rendben leszünk? – kérdezte Grant, és lassan elengedett.

– Minden oké lesz – biztosítottam, majd leráztam magamról a karját, és a korláthoz sétáltam, hogy vegyek néhány mély levegőt. A fájdalom teljes erővel visszatért. Pedig már sikerült annyira eltemetnem, hogy csak egy kicsit lüktetett, de ez a szarzsák mindent felhozott bennem. Főleg azt az éjszakát, amit sohasem fogok tudni elfelejteni. Az az éjjel örökre megbélyegzett.

– Megkérdezhetem, mi a jó fene volt ez az egész, vagy akkor az én fejemet is szétvered? – kérdezte Grant, és egy kicsit hátrálni kezdett.

Minden tekintetben a testvéremnek nevezhettem. A szüleink épp házasok voltak, amikor gyerekek voltunk, épp elég hosszú ideig, hogy kialakuljon közöttünk a kötődés. Annak ellenére is, hogy az anyám azóta már elfogyasztott pár férjet, Grant a családom maradt. Nagyon jól tudta, hogy ez az egész Blaire-ról szól.

– Ő Blaire exe – válaszoltam, de nem is néztem rá. Grant megköszöri a torkát.

– Most akkor azért jött ide, hogy kárörvendjen? Vagy csak azért verted szét, mert egyszer ő is hozzáért?

Mindkettő. Egyik sem. Megráztam a fejem.

– Nem, azért jött, hogy kérdezősködjön Blairről és rólam. Olyan dolgokról, amihez semmi köze nincs. Az biztos, hogy rosszat kérdezett.

– Á, értem, így már minden világos. Hát, megfizetett érte. A srácnak tutira eltört az orra meg durván bedagadt a szeme.

Hirtelen felkaptam a fejem, és Grantre néztem.

– Köszí, hogy lerángattál róla. Azt hiszem, kissé bekatantam.

Grant bólintott, majd kitérte az ajtót.

– Menjünk! Vessük bele magunkat az éjszakába, és igyunk meg egy sört!

Blaire

Csak az anyám sírjához tudtam menni. Nem maradt otthonom. Nem mehettem vissza Q nagyihoz, hiszen ő mégis Cain nagymamája. Valószínűleg várt rám, de ez sem biztos. Lehet, őt is sikerült eltaszítanom magamtól. Leültem anya sírja mellé, és szorosan felhúztam a térdemet az arcomhoz.

Csak azért jöttem vissza ide, mert más helyet nem ismertem a világon. Erre most ezt is el kellett hagynom. Egyszerűen nem maradhattam. Úgy fest, az életem újra tótágast állt. Olyan fordulatot tartogatott, amire egyáltalán nem lehettem felkészülve. Amikor még kislány voltam, anya elvitt minket vasárnapi iskolába a helyi baptista templomba. Eszembe jutott az a bibliai írás, ahol arra utaltak, hogy Isten nem ró az emberre többet, mint amennyit el tudna viselni. Most azon gondolkoztam, hogy lehet, ez csak azoknak adatott meg, akik minden vasárnap templomba jártak, és imádkoztak elalvás előtt. Merthogy Isten tőlem nem sajnálta a kihívásokat.

Persze a sajnálkozás nem segíthetett rajtam. Nem adhattam fel. Muszáj volt kitalálnom, merre is menjek tovább. Egyébként is csak ideiglenes megoldást kínált, hogy

Q nagyinál aludtam, és engedtem Cainnek, hogy segítsen a mindennapokban. Ezt akkor is tudtam, amikor beköltöztem a vendégszobába. Egyszerűen nem maradhattam sokáig. A múltban túl sok minden történt Cain és köztem. Olyan dolgok, amiket nem szándékoztam újra megismételni. Eljött az idő, hogy továbbálljak, de fogalmam sem volt, merre is induljak. Ez nem változott három hét alatt.

– Annyira jó lenne, ha itt lennél, anya! Fogalmam sincs, mit csináljak, és nincs senki, akitől megkérdezhetném – suttogtam, ahogy ott ültem a csendes temetőben. El akartam hinni, hogy hall engem. Egyszerűen rosszul voltam a gondolatától is, hogy a földben pihen, de miután meghalt az ikertestvérem, Valerie, sokat ültem pontosan ugyanezen a helyen anyával, és közösen beszéltünk a húgomhoz. Anya azt mondta, hogy a lelke figyel ránk, és hall bennünket. Annyira el akartam hinni ezt az egészet.

– Csak én maradtam, és annyira hiányoztok! Nem akarok egyedül lenni... de egyedül vagyok. És rettegek. – Csak a szél suhogását hallottam a levelek között. – Egyszer azt mondtad, ha nagyon erősen figyelek, akkor meg fogom hallani a választ a szívemben. Figyelek, anya, de annyira össze vagyok zavarodva. Talán tudnál segíteni, és meg tudnád mutatni, merre menjek tovább?

Az államat továbbra is a térdemen pihentettem, és becsuktam a szemem. Nem akartam sírni.

– Emlékszel, amikor azt mondtad, hogy részletesen el kell mondanom Cainnek, hogyan is érzek? Hogy nem fogom jobban érezni magam addig, amíg ezt meg nem te-

szem? Hát, ma ez is megtörtént. Ha meg is bocsájt nekem, akkor se lesz már semmi ugyanolyan. Nem támaszkodhatok rá egyébként sem. Itt az idő, hogy egyedül oldjam meg a gondjaimat. Csak fogalmam sincs, hogyan.

Már a kérdésektől is jobban éreztem magam. Hiába tudtam, hogy nem kapok választ, nem számított.

Egy kocsi ajtaja csapódott be, megtörve a békés csendet. A karom lehullott a lábamról, és a parkoló felé kaptam a fejem, ahol azonnal megpillantottam egy a városhoz nem illően drága autót. Amikor megláttam, ki száll ki belőle, felugrottam, és levegő után kapkodtam. Bethy jött el hozzám. Itt volt Sumitban. A temetőben... és egy nagyon drágának tetsző kocsit vezetett.

Hosszú haját a vállánál fogta copfba. Mosoly játszott az ajkain, ahogy összetalálkozott a tekintetünk. Ledermedtem. Attól tartottam, hogy csak képzelődöm. Mégis mi a fenét csinál itt Bethy?

– Most komolyan, mégis mit csináljak, amikor nincs telefonod? Hogyan hívjalak fel, és szóljak, hogy eljöttem érted? Hm? – Nem is figyeltem a kérdéseire, a hangja hallatán azonnal rohanni kezdtem felé.

Bethy felnevetett, és kitérta a karját, én pedig azonnal beleugrottam.

– El sem hiszem, hogy itt vagy! – mondtam, miután rendesen megölelgettem.

– Nos, én sem igazán. Nagyon sokáig tartott az út, de miattad megérte. Tudom, hogy Rosemary Beachen hagytad a telefonodat, így esélyem se volt, hogy beszéljek veled.

Mindent el akartam mondani neki, de nem tehettem. Még semmiképpen. Időre volt szükségem. Legalább Bethy már tudott az apámról és Nanról. De tudtam, hogy a továbbiakról fogalma sincs.

– Annyira örülök, hogy itt vagy, de hogy a fenébe talál meg?

Bethy vigyorgott, és oldalra biccentett.

– Végigmentem a városon, és a kocsidat kerestem. Anyyira nem volt nehéz ügy. Ezen a helyen kábé három jelzőlámpa van, ha kettőt pislogok, már át is érek rajta.

– Ezzel a kocsival bizonyára feltűnést keltettél a városban – mondtam, és az autó felé néztem.

– Jace-é. Csodás vele menni.

Szóval továbbra is együtt voltak Jace-szel. Helyes. Ettől függetlenül sajogni kezdett a mellkasom. Jace Rosemary Beachre emlékeztetett. Rosemary Beach pedig Rushra.

– Megkérdezném, hogy vagy, de édesem, úgy nézel ki, mint egy élő pálcikaember. Ettél te egyáltalán valamit, mióta eljöttél Rosemary Beachről?

A ruháim lazán lógtak rajtam. Elég nehezen nyomtam le bármit is a torkomon, miközben óriási gombóc terpeszkedett a mellkasomban.

– Nagyon nehéz pár hét áll mögöttem, de azt hiszem, kezdek jobban lenni. Kezdek továbblépni, és feldolgozni a történeteket.

Bethy tekintete azonnal a mögöttem álló sírra siklott. A két sírra. Megláttam a fájdalmat a tekintetében, ahogy elolvasta a neveket a sírköveken.

– Senki sem veheti el az emlékeidet. Azok mindig megmaradnak neked – mondta, és megszorította a kezem.

– Tudom, és nem is hiszek nekik. Az apám megrögzött hazudozó, semmi sem igaz abból, amit mondott. Az anyám sosem tett volna olyat, amit állítanak. Ha bárkit lehet hibáztatni ebben a történetben, az az apám. Ő okozott minden fájdalmat, nem anya. Anya sosem tett volna ilyet.

Bethy bólintott, és megszorította a kezem. Már az, hogy valaki meghallgatott, és tudtam, hogy hisz nekem, hisz anyám ártatlanságában, sokat segített.

– A tesőd nagyon hasonlított rád?

Az utolsó emlékem Valerie-ről a mosolya volt. Az ő széles mosolya sokkal szebben ragyogott, mint az enyém. Tökéletesen szabályos fogai voltak fogszabályzó nélkül is. A szeme élénkebben csillogott az enyémnél. De mindenki azt mondta, hogy egypetéjűek vagyunk. Nem látták a különbségeket, és mindig azon méláztam, hogy miért nem. Számomra annyira egyértelműen kirajzolódtak.

– Egypetéjűek voltunk – feleltem egyszerűen, mivel tudtam, hogy Bethy nem értené meg a gondolatmenetemet.

– El se tudok képzelni két Blaire Wynnt. Valószínűleg igazi szívtiprók voltatok a városban. – Próbálta feldobni a hangulatomat, miután a halott testvéremről kérdezgetett. Értékeltem a próbálkozását.

– Csak Valerie, én folyamatosan Cainnel lógtam kiskoromban. Nem törtem össze senkinek a szívét.

Bethy szeme hatalmasra tágult, és gyorsan elkapta a tekintetét, majd megköszörülte a torkát. Egészen addig vártam, amíg vissza nem fordult.

– Bár nagyon örülök, hogy látlak, és nagyon szívesen belevetném magamat a városi forgatagba, de igazából céllal jöttem.

Sejtettem, hogy nem egyszerűen csak leugrott, de arra nem tudtam rájönni, mi is vezette ide.

– Beszélhetünk erről egy kávé mellett? – Összevonta a szemöldökét, majd visszapillantott az utcára. – Vagy menjünk el a Dairy Queenbe? Az volt az egyetlen dolog, ami mellett elmentem, ahogy bejöttem.

Bethy úgy fest, nem érezte magát annyira kényelmesen a sírok társaságában, mint én. Valószínűleg ez volt a normális.

– Persze – válaszoltam, és lehajoltam, hogy felvegyem a táskámat.

– Itt van a válasz. – Egy halk hang suttogott a fülemben, szinte azt hittem, csak képzeltem, de aztán visszafordultam Bethyhez. Mosolygott, a kezét a zsebébe gyűrte.

– Mondtál valamit? – kérdeztem zavartan.

– Mármint azután, hogy javasoltam, menjünk el a Dairy Queenbe? – kérdezett vissza.

Bólintottam.

– Igen. Nem suttogtál valamit?

Bethy megvakarta az orrát, és idegesen nézett körül, aztán megrázta a fejét.

– Nem... miért nem megyünk el innen inkább? – kérdezte, és a kezem után nyúlt, majd egyenesen Jace kocsija felé húzott.

Visszanéztem anya sírjára, és azonnal elöntött a béke. Tényleg megtörtént volna? Nem. Bizonyára nem. Megráztam a fejem, visszafordultam, és beszálltam Bethy mellé az utasoldalra, mielőtt még ő tuszkolt volna be a kocsiba.

Rush

Aznap volt anyám születésnapja. Nan már kétszer hívott, és könyörgött, hogy hívjam fel anyát, de képtelen voltam rávenni magam. Éppen a Bahamákon nyaralt *azzal* a pasival. És egyáltalán nem gondolt bele, hogy ez mennyire nem helyes. Megint elmenekült az élete elől, és elhagyta a gyerekeit, hogy oldják meg úgy a dolgaikat, ahogy bírják.

– Nan újra hív. Akarod, hogy felvegyem, és megmondjam neki, hogy hagyjon végre békén? – Grant sétált be a szobába, a kezében tartotta a telefonomat, amíg csengett.

Nan és ő úgy veszekedtek, mintha igazi tesók lennének.

– Nem, add ide! – feleltem, mire odaadta a készüléket.

– Nan – szóltam bele üdvözlésként.

– Felhívod anyát vagy sem? Már kétszer hívott, és tőlem kérdezte, hogy beszéltem-e veled, és emlékszel-e arra, hogy ma van a születésnapja. Komolyan törődik veled. Ne hagyd, hogy az a csaj mindent elrontson, Rush! Fegyvert fogott rám, az isten szerelmére! Fegyvert, Rush! Teljesen örült.

– Hagyd abba! Ne mondj többet! Nem is ismered. És nem is akarod megismerni, szóval állj le! Nem fogom fel-

hívni anyát. Ha legközelebb felhív téged, akkor mondd meg neki, hogy egyszerűen nem akarom hallani a hangját. Egyáltalán nem érdekel a szaros utazása, vagy hogy mit kapott a születésnapjára.

– Aú! – motyogta mellettem Grant, ahogy belesüppedt a mellettem lévő kanapéba, és feltette a lábát a heverőre.

– El se hiszem, hogy ezt ki merted mondani! Egyszerűen nem értelek. Annyira még ő sem lehet jó az...

– Ne, Nannette! Itt van vége a beszélgetésnek. Hívj fel, ha tényleg szükséged lesz rám!

Megszakítottam a hívást, aztán ledobtam magam mellé a telefont. Hátradöntöttem a fejem a párnán.

– Menjünk el valahova, igyunk egy kicsi! Szedj fel egy pár csaj! Felejtsd el ezt a szarságot! Az egészet! – mondta Grant. Ezt már jó párszor elismételte az elmúlt három hét során. Ahogy abbahagytam a holmik dobálását a lakásban, úgy érezte, már biztonságos beszélni velem.

– Nem – mondtam úgy, hogy felé se néztem. Egyszerűen semmi okom nem volt arra, hogy úgy tegyek, mintha minden rendben lenne. Amíg nem tudtam, hogy Blaire jól van-e, addig én sem érezhettem jól magam. Talán sosem bocsájt meg nekem. A pokolba is, lehet, hogy soha többé rám se fog nézni, de tudni akartam, hogy a gyógyulás útjára lépett. Valamit meg kellett tudnom róla. Bármit.

– Nem mondhatod, hogy nem hagytalak békén. Hagytam, hogy teljesen őrületbe kergesd magad, ráordíts mindenre, ami megmozdul, aztán magadba süppedj. De szerintem itt az idő, hogy nekem is elmondj valamit. Mi történt

Alabamában? Valami biztos volt. Egyszerűen más emberként jöttél vissza.

Úgy szerettem Grantet, mint a testvéremet, de arra esély sem volt, hogy meséljek neki arról az éjszakáról a motelben. Blaire-t mélységesen megbántották, én meg elkeseredett voltam.

– Arról végképp nem akarok beszélni, de tényleg ki kell innen jutnom. Egyszerűen nem bírom a falakat bámulni, csak rá gondolok. Igen... El kell mennem valahova!

Felálltam, mire Grant is felugrott a kanapéről. Látszott a megkönnyebbülés a szemében.

– Na, és mit csináljunk? Csajok, sör? Vagy mindkettő?

– Hangos zene – feleltem. Nem volt szükségem semmi alkoholra, és ami a lányokat illeti... na, arra nem álltam készen.

– Menjünk el a városból! Talán Destinbe?

Odadobtam neki a kocsim kulcsát.

– Vezess csak!

Megszólalt a csengő, mire mind a ketten megdermedtünk. A legutóbbi alkalom, amikor váratlan vendég tört rám, nem végződött jól. És még az is lehet, hogy a rendőrség jött el értem, mert bevertem Cain arcát. Furcsamód még ez sem érdekelt volna. Teljesen érzéketlen lettem.

– Majd én kinyitom – mondta Grant, és újra aggódva nézett rám. Valószínűleg ugyanazt gondolhatta, amit én.

Hátradőltem a kanapén, és feltettem a lábamat a dohányzóasztalra. Anyám utálta, amikor ezt csináltam. Főleg, hogy az asztal különös szerepet töltött be az életében,

hiszen az egyik külföldi nyaralásán vásárolta, és képes volt hazaszállíttatni. Hirtelen belém mart a büntudat, hogy nem hívtam fel, de lenyomtam magamban. Egész életemben az volt a célom, hogy boldoggá tegyem azt a nőt, és vigyázzak Nanre. Befejeztem. Ennyi volt. Végeztem az őszes szarságával.

– Jace, mi a helyzet? Épp indulni készültünk. Akarsz csatlakozni? – kérdezte Grant, és hátralépett, hogy beengedje Jace-t.

Nem keltem fel, azt akartam, hogy tűnjön el. Jace csak Bethyre emlékeztetett, akiről természetesen Blaire jutott eszembe. Jace-nek minél előbb le kellett lépnie.

– Ööö... valamiről beszélünk kell – mondta Jace, és egyik lábáról a másikra állt, kezét pedig mélyen a zsebébe süllyesztette. Úgy tűnt, mintha menekülni akarna.

– Oké – feleltem.

– Lehet, hogy nem a mai este a legmegfelelőbb alkalom, hogy beszéljeteK – mondta Grant, és Jace elé lépett, hogy egyenesen rám nézzen. – Épp indulni akartunk. Menjünk! Jace kiöntheti a lelkét máskor is.

Azonban én már baromi kíváncsi lettem.

– Nem fogok azonnal felrobbanni, Grant. Ül le, és engedd, hogy beszéljen!

Grant hatalmasat sóhajtott, és megrázta a fejét.

– Oké, ha bele akarod vonni ebbe a szarságba, akkor hajrá!

Jace idegesen pillantott Grantre, aztán vissza rám. Közelebb jött, és leült a legtávolabbi fotelbe. Figyeltem, ahogy

a füle mögé túri a haját, és elgondolkoztam, mi lehet ennyire fontos.

– Bethyvel egyre komolyabb a kapcsolatunk – kezdett bele. Erről már korábban is tudtam, de vastagon leszartam. Érezem, hogy újra sajogni kezd a mellkasom, és ökölbe szorítottam a kezem. Erősen kellett koncentrálnom, hogy levegőt is szívjak be a tüdőmbe. Bethy Blaire barátnője. Ő biztosan tudta, hogy van Blaire.

– Szóval, Bethy lakbére az egekbe szökött, és egyébként is tök szar az a hely, nem érzem biztonságban, ha ott marad. Szóval, beszéltem Woodsszal, és az apja azt mondta, hogy van egy két hálószobás lakása, ha ki akarom venni. Megszereztem neki, kifizettem a kauciót meg minden. De amikor elvittem, hogy nézzük meg, akkor bedühödött. Mármint... nagyon. Nem akarta, hogy helyette fizessem ki az albérletet, azt mondta, hogy ettől olcsónak érzi magát. – Jace hatalmasat sóhajtott, de a bocsánatkérő arckifejezését még mindig nem tudtam hová tenni. Egyáltalán nem érdekelt a szerelmi élete.

– Kétszer annyiba kerül... vagy legalábbis Bethy úgy gondolja, hogy kétszer annyiba kerül, mint a másik lakása, de igazából négyszer annyiba. Megeskettem Woodsot, hogy ne árulja el az igazi árát. Úgy fizetem egy részét, hogy Bethy nem is tud róla. Na, mindegy! Szóval, ma fogta magát, és elment Alabamába. Imádja a lakást. Szeret a klub területén élni a tengerparton, de szüksége van egy szobatársra, és az egyetlen ember, aki eszébe jutott, az... Blaire.

Felkeltem. Nem bírtam tovább ücsörögni.

– Hé, ember! Ül le szépen! – ugrott fel Grant is, de félbeszakítottam.

– Nem vagyok mérges, csak nem kaptam levegőt – mondtam, és kibámultam az üvegajtón, ami mögött a hullámok a partot ostromolták. Bethy elment, hogy magával hozza Blaire-t. A szívem hevesen száguldott. Vajon eljön velem?

– Nagyon jól tudom, hogy rosszul végződtek a dolgok köztetek. Kértem is, hogy ne menjen el érte, de Bethy nagyon mérges lett, és nem szeretem felbosszantani. Azt mondta, hogy nagyon hiányzik neki a barátnője, és neki is szüksége van valakire. Még Woodsszal is beszélni akart, hogy visszavenné-e Blaire-t a korábbi munkájára.

Blaire. Visszajön...

Nem fog visszajönni, hiszen ki nem állhat. Gyűlöli Nant és az anyámat, és persze a saját apját. Biztosan nem fog visszajönni ide. De istenem, mennyire szeretném! Jace-re néztem.

– Nem fog visszajönni vele – mondtam. A hangomban csengő fájdalom tagadhatatlan volt, nem is próbáltam elrejteni. Többé már nem érdekelt, mit gondolnak mások.

Jace felhúzta a vállát.

– Talán volt elég ideje, hogy egy kicsit feldolgozza a történéseket. Mi van, ha mégis visszajön? Akkor mit csinálsz? – kérdezte Grant.

Hogy akkor mit csinálnék?

Azt hiszem, könyörögnék.